

# დროშა

## სურათებიანი დამატება

გაზეთის № 35. კვირა, 15 თებერვალი 1909 წ. დამატების № 7.

### სახიფათო სიყვარული

ისტორიული მოთხრობა

(შემდეგი\*)

20

— ადრევე უნდა გეფიქრა, რომ ეს ქალი—ყრმა დაუ-  
ახლოვდებოდნენ ერთმანეთს. ფარნა შნოიანი ჭაბუკი დადგა,  
ქალიც შედგა, მოიწიფა და რასაკვირველია, რომ ქალის  
გამოუცდელი გული გაღებულყო ვაჟისათვის. თითონ ფარ-  
ნაოხს რომ შეჰყვარებია ქალი, ეს მესმის: ქალი მშვენიერ-  
ია, დიდი ჩამომავლობისა და ერთად ერთი მემკვიდრე. მე  
ვიცი უკეთეს ვისმე იშოვნოდა! მაგრამ ტასიკო.... ტასიკოს  
უნდა ეფიქრა, რომ ფარნა კიანელი შესაფერი არ არის  
ყაფლან არსიანელის ქალისა-  
თვის. შენ ადრევე უნდა გაგე-  
გო მაგათი გულის წადილი:  
დიასახლისი ხარ, ცხრა თვალი  
უნდა გქონდეს და ცხრა ყური  
გებას; არაფერი არ უნდა ვა-  
მოგებაროს ოჯახში, — უსაყვე-  
დურა ყაფლანმა მეუღლეს.

— შეილივითა მყვანდა სახლ-  
ში, და-ძმასავით ვზრდიდი ყმა-  
წვილებს და რას მოვიფიქრებდი  
მაგათგან ამ საქმეს!

— შეილივით გავზარდეთ და  
მშობლებისათვის ვუყვართ,  
მაგრამ მაინც უცხოა. და-ძმასა-  
ვით ავზარდეთ და ვგრეც უყვარ-  
დათ ერთმანეთი, სანამ პატარები  
იყვნენ, მაგრამ რომ წამოი-  
ზარდნენ, უბრალო სიყვარული  
ტრფობად გადაჰქცევათ. ამაზე  
გემართებდა დაფიქრება...

— მართალი გითხრა, ძალიან  
მომწონს ფარნა და მათ შე-  
ულლების წინააღმდეგ არაფერი  
მეთქმის. მე ვე მირჩევნია  
ჯცხოს შემოყვანას სახლში; ვიცნობთ ყოველმხრივ და ცუდს  
ველარ ვიტყვი. ყმა - მამულიც საკმარისი აქვს. ერთხელაც  
იქნება დაუბრუნდება. მხოლოდ ეს არის, რომ დიდი გვა-  
რის შვილი არ არის.

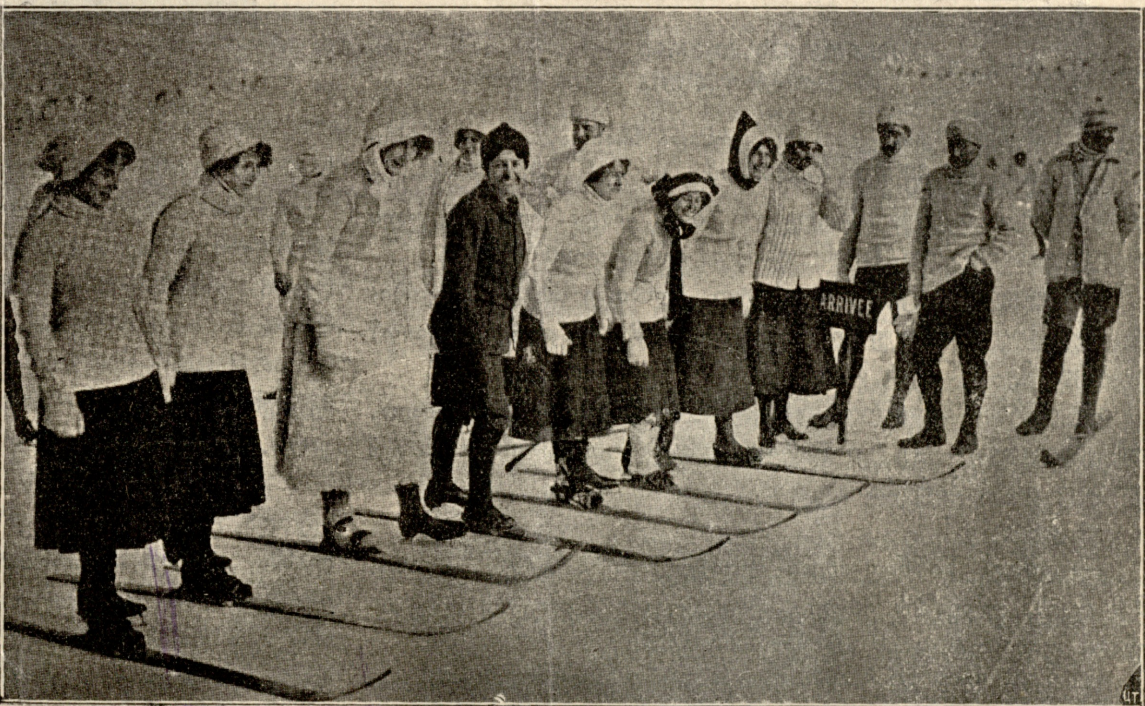
— კარგი მასალა ჰკლებია, თქვენმა მზემ! დიდი გვარი-  
სა კი არა, უბრალო აზნაურია. მერე უნდა სთქვან, არ-

სიანელმა ვილაც აზნაურს მისცა ქალიო. შვილს მეფე  
სთხოვდა, იმან კი ვილაც აობრებულს გადაუგდოო. რა  
გაქირებაა? უგვარტომოა ქალი, გონჯი, თუ ღარიბი?! ვერ  
დავთმობ ამას, მამი ჩემის სულის განათლებამ!

— ვერ დასთმობ, არ აუსრულებ ქალს გულის წადილს  
და ძალის ძალად კი მიაჩეჩებ ქალს, შენ ნანინატრ ტასი-  
კოს, ვილაც ხოსრო-მირზას, ისპანელ თათარს, დაუთხანის  
ნაბიჭვარს! — გაჯავრდა დიასახლისი.

— ბიჭო!  
— თავადობის მოპოვებაც ხომ შეიძლება გამკრიახო-  
ბით თუ სიმდიდრით. შენ რომ მხნე კაცი იყო, შენ რომ  
სიტყვასთან საქმიანობაც შეგწევდეს, დაეხმარებოდი ფარნას  
ამგვარ ცდაში.

— ბიჭო; მალე გადახრილხარ ფარნას მხარეს! ალბად



სპორტი შვეიციაში

შვეიციაში ძალიან არიან გავრცელებული ეს გასართობი — ყინულზე ცურაობა სხვა-და-სხვა ჯურის თხილა-  
მურებით. შვეიციაში ზამთრობით ამ გასართობს ყველა წოდების ხალხი მისდევს. ამას წინად სატანტო ქა-  
ლაქ სტოკჰოლმში გაიმართა ეგრეთ წოდებული „ჩრდილოეთის გასართობი“, რომელსაც დედამიწის ყველა  
კუთხიდან დაესწრო ხალხი. გაზეთებმა განსაკუთრებული კორესპონდენტები გაჰგზავნეს.

შენის თანხმობით მოაწყეს, ქალბატონო, იმათ საქმე. მე კი  
უბრალოთ და მალაპარაკებ. იმას არ ვამბობ უთუოდ დას-  
რულოს ტასიკომ მეფე როსტომის სურვილი, უთუოდ გაჰ-  
ყვეს მას მეუღლედ: ტასიკო იმაზე გათხოვდება, ვიზედაც  
გული შეჰყვარდება. მაგრამ ის კი მსურს, რომ ჩემი მოყვარე  
ჩემი ყადარი კაცის შვილი იყოს. მხოლოდ მაშინ დავლო-  
ცავ მის გვირგვინს!

დაჩუმდა დიასახლისი, ხმა აღარ გასცა: ეშინოდა, ყაფ-

\*) იხ. დამატება № 6.

ლანი არ განრისხებულიყო და არ დაეფიცნა, თორემ ველარ გაადაათქმევინებდნენ, ველარ დასძრამდნენ, გაჯიქდებოდა, ქვად იქცეოდა.

ყაფლანმა ერთი კიდევ გადმოხედა ცოლს გაკვირვებით და გავიდა სახლიდან.

დედას თვალები კარისაკენ ექირა, ეგონა, ან ეხლა შამობრუნდებოა ტასიკო, ან ეხლა, მაგრამ ქალი არ შებ-

— განა თითონ ფარნა კი არა წუხს. იმან იცის თქვენი აზრი, გულთმისანივით კითხულობს თქვენ გულში. მანამ არაფერს არ გაუბედამ შენს დედმამას, სინამ ჩემის ხმლით თავადობას თუ არა, პატრის მაინც არ დავიმსახურებო. რად უნდა თავადობა? სრულებითაც საჭირო არ არის! თავს მოავიკლამ, სხვას არ გაფყვები!

დედა აკვირდებოდა ქალს და განცვიფრებაში მოდიოდა.



კირილოზ ვაისაკოჯისი  
(იხ. „დროება“, № 34).



საკირილოზ ნორაკიჩია

ამას წინად ტფილისში ვერაგულად მოკლული.

რუნდა სახლში; ეზოშიაც კი არსადა სჩანდა. დედა ბალისკენ გაემართა და იქ ნახა თავისი ქალი. ტასიკოს ცრემლები შეჰშრობოდა, თუმცა ნაცრემლი ისევ აჩნდა. ჩაფიქრებული შეხედულობა მიეღო ქალს; ტანჯვა აღბეჭდოდა სახეზე.

— შეილო, ტასიკო, რატო წინათვე არ შემატყობინეთ, თუ გიყვარდათ ერთმანეთი, რატომ არ გამომიტყდით? ხომ იცი, მე შენთვის ბოროტს არ მოვიინდომებდი.

— ფარნამ მხოლოდ წასვლის წინადღეს გამოაცხადა, რომ ვუყვარვარ. წე ყოველთვის მიხაროდა, როცა ის ჩემ გვერდით იყო. პირობა მივეცი.

— პირობა?!

— დიად! ნიშნად ჩემი კულული დავაკერე გულზე. მამამ იცის, უღვაშის ერთი ბეწვი ყველა წერილზე უმტკიცესაო. უიმისოდ თავს არ ვიცოცხლებ!

— მამა შენს არ მოსწონს შენი ქცევა, სწყინს; თანახმა არ გახდება. ვაჟი კარგია, მაგრამ უგვარ-ტომოაო; ვინ არსიანელი, ვინ კიანელიო.

— მამას არ ვუყვარვარ! ის მხოლოდ გვარზე ზრუნავს, ჩემზე კი არა ფიქრობს. ამიტომ უნდა მიმცეს ხოსრო-მირზას, რომ ის მეფეა და აამაღლებს მას, გაადიდკაცებს. ჩემი გაყიდვა განგიზრახიათ.

— ნუ ამბობ მაგას, შეილო! ცოდვია მამა შენზე მაგისი თქმა. სიცოცხლედ უღირხარ მამაშენს, თვალის სინათლე ხარ ჩვენი. მეფის სურვილი სრულებითაც არ დაგვიჯდა ქვეაში. იმისთვის გკითხეთ, რომ თითონ შენ გადაგეწყვიტა შენი ბედ-იბღალი. მაგრამ იმაზედაც ნუ გაამტყუნებ მამა შენს, რომ ზრუნავს შენ მომავალ გვარზედაც: მისი მოვალეობაა ეს. ფარნა შელივით გაგვიზღია და გვიყვარს, წუნი ვერ შევდებთ იმ ახალგაზღვას, მაგრამ ის გვაფიქრებს...

სად იყო აქამდის, რომ ვერ შენიშნა თავის ქალს მოზრდა-შედერება? ბავშვი ეგონა თავისი შვილი, ეს კი მოწიფული ქალი გამხდარა, ხასიათ მტკიცე; მისი გული ჯერ ისევ ბალღური გრძობებით სამსე ეგონა, ეს კი ქალი შექმნილა, პატრონი თავის თავისა, ბატონი თავის სურვილებისა. გაახსენდა, სიყვარული სასწაულთ მოქმედიოა, უძლეველ გმირად აქცევს თვით სუსტ ქმნილებასაო, და პატივცემით შეხედა ქალს.

თითონ იმან ხომ ეს სიყვარულის ძალა მხოლოდ შორიდან იცოდა აქამდის, ზღაპრებში და წიგნებიდან თუ გაეგონა ეს თილისმა, თორემ თითონ არც გამოეცადა, ირც თვალთ ენახა. ის რომ გაათხოვეს, სიყვარული კი არა, უბრალო თანაგრძობაც არა ჰქონდა გულში გაღვიძებული. ეხლა კი მის ტასიკოში განხორციელებულა ეს ძალთა-ძალი. დედამ მოწიწებით და ცნობის-მოყვარეობით დაუწყო მზერა თავის ქალს...

მარიამ დედოფალი ვერ იყო მხიარულ გუნებაზე: ფიქრი ეტყობოდა უსიამოვნო, უნდებლად იყურებოდა, ეჭვინად. ის ეხლა უფრო ფაქიზად ეპყრობოდა ყველას, უფრო მოსიყვარულედ იღებდა მიმსვლელს, მაგრამ მაინც ყველა ატყობდა, რომ მხოლოდ გარეგნობა იყო ეს, ქერქი რამ მოსაჩვენებელი, შედეგი კარგი წვრთნისა, ზრდილობიანობა უბრალო, თორემ დედოფალს დარდი აწუხებდა, აბოროტებდა.

მუსაიფის დროს უნებლიეთ სხვა ფიქრს ეძლეოდა, საუბრის ძაფს სწყვეტამდა. ხან შიში მოიცვამდა, გამოურკვეველი ეჭვი აიტანდა და ყველაფერს ერიდებოდა, ყველას უფრ-



თხოდა, ვერვის ენდობოდა, კარსა ჰკეტავდა. ხან სიმკაცრე მოუვლიდა და ფოცხვერივით დაუნდობელი შეიქმნებოდა, სისხლის მსმელი. თვალეში რომ ბოროტი ცეცხლი გაუ-თამაშებდა, მის საყვარელ მოახლესაც კი შიში იპყრობდა, მის კესოს, რომე-

ლიც მამის სახლი-დანვე ჰყვანდა წა-მოყვანილი და ერთგული მონა-მორჩილი იყო ჯერ გურიაში, მერე აქ, როსტომის კარს.

იმ დროდან დაი-წყო ესეთი მდგო-მარეობა დედოფ-ლისა, როცა როს-ტომმა დრტვინვას მოუხშირა, მემკვი-დრე არა მყავსო.

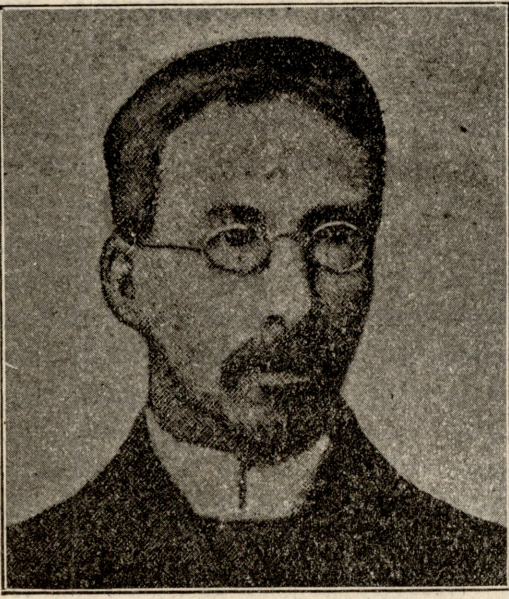
გაქირვებით და ღვაწლით ეღირსა ხოსრო-მირზა სა-მეფო ტახტს, ბევრ-ჯერ განსაცდელში ჩავარდა იმის გუ-

ლისთვის, სჯულიც კი უარჰყო ამისთვის; ხოლო როცა გაუმარ-ჯვდა, როცა აისრულა სანატრელი ოცნება, როცა სავსებით შეიგნო დიდებული ჰაზრი სვიმონ მეფისა და მარჯვედ წაეს-წრაფა საქართველოს შეერთებისადმი, როცა დაწმუნებუ-ლია, რომ განახორციელებს იმ აზრს და აღადგენს ბაგრა-ტიონთა სამფლობელოს, სწორედ ამდროს აღარა ჰყავს მას მემკვიდრე სისხლ-ხორცი თვისი, თავისთან და თავისგან აღ-ზრდილ-განსწავლული, მისი მისწრაფებით გამსჭვალული, რომ სიბერის დროს შეიქმნას მისთვის კვერთხი საიმედო და სიკვდილის შემდეგ სავსებით დაენაცვლოს მას, შეასრულოს მისგან დაწყებული: ააგოს ის დიდებული ძეგლი საქართვე-ლოს შეერთებისა, რომლისთვისაც არა თუ მოუზადა მან მასალა საიმედო, არამედ რომლის საძირკველიც მკვიდრად ჩაჰყარა, არა ჰყავს ამ საქართველოს დავითს მემკვიდრე სო-ლომონი, რომ ბრძნულად დაამთავროს მარჯვედ დაწყებული ტაძარი სამშობლოს კეთილ-დღეობისა.

ვის უნდა გადასცეს ამოდენა შრომით მოპოვებული და დამყარებული სამეფო ტახტი? ვინმე უცხოს, რომლისათვის-საც უცხო იქნება და შეუწყნარებელი როსტომის მისწრა-ფება, რომელიც უარჰყოფს ერთად-ერთ ჰემმარიტ აზრს სა-ქართველოს კეთილ-დღეობისას, რომელიც სუსხიან ჩრდი-ლოს მიაპყრობს თვალს და დაამზობს სამშობლოს. უცხო ვინმე ვერ მიჰხვდება სავსებით როსტომის განზრახვას, ვერ შეისისხლ-ხორციებს მის ამაგს, ვერ დააფასებს მას.

— დამსაჯა უფალმა ცოდვისათვის ჩემისა, არ აკურთხა გვირგვინი ჩვენი და არ მოგვცა მემკვიდრე, — ფიქრობდა მწა-რედ როსტომი და რისხდებოდა დედოფალზე, ბოროტდებო-და უნაყოფო მეუღლეზე, გრძობით შორდებოდა მას, გულ-სა ჰყრიდა.

დრტვინავდა როსტომი და მხოლოდ დედოფალსა სახავ-და მიზეზად უბედურებისას. იგი თან-და-თან ჩამოშორდა მეუღლეს. სიყვარული გახუნდა მათ შორის და მიჰქნა. დე-დოფალს გველმა უკბინა გულზე. ექვით და სევდის გესლით მოშხამულმა ბრძოლა განიზრახა მედგარი. განა ისეთი ჩა-მომავლობისა იყო დედოფალი, რომ ვისთვისმე უბრძოლვე-ლად დაეთმო ასპარეზი?! მაგრამ აქ, მისთვის უცხო მხარეში



ბაგრატიონი

სოც.-რევოლიუციონერი, რომელმაც აზუფის საქ-მე გამოამყდევნა.

ვის უნდა დანდობოდა თავის ძნელ საქმეში, ვისთვის უნდა გაენდო თვისი ხვაშიადი, ვინ უნდა ეგულებინა თავის ერთ-გულად, გულწრფელ მეგობრად, შეურყვეველ თანამაზრედ? არ იცოდა, არგინა ჰყვანდა ესეთი!

— ვხედავ, რომ ბევრს ნამდვილად გული შესტკივა ჩემ-თვის, ბევრნი მაძლობენ არიან ჩემი, კეთილნი, მაგრამ გასაქირში, ამისთანა ძნელ გასაქირში ვერ გამოდგებიან. მოუ-ხერხებელნი არიან აქაურები, მოუხეშავნი. მძიმეა აღმოსავ-ლეთი საქართველო! მე ეხლა ციცილივით კაცი მინდა, მკვირ-ცხლი, ყველგან და ყოველთვის მოხერხებული. ამისთანას ვერავისა ვხედავ ჩემს კარს. არ ვიცი, ვის ვანდო ჩემი აზრი, ვის ვანდო ფიქრი ჩემი დაფარული. ამათ ხომ დაკრძალვის შნოც არა აქვთ, საიდუმლოს შენახვისა. ქვეყანას შემოიყრი-ან, განგაშს ასტეხენ და მთლად ძირს დამიცემენ ისეც შე-რეულ ოჯახს.

— უსათუოდ კი საჭიროა ერთგული მომხრე! რაღასაც მი-პირებენ, რაღაც უბედურებას მიჰხადებენ. იორამ სააკაძე... იმთავითვე ცუდი თვალთ შემოხედა იმან, თავისი თავი გი-ორგის სწორი ჰგონია, თავის მამისა: ჩემთანაც კი ამაყობს, დიდ დადიანის ქალთან, საქართველოს დედოფალთან. ჯერ გასავალი აქვს მის სიტყვას, ჯერ დიდი გავლენა აქვს მეფე-ზე, მაგრამ...

ლონობდა დედოფალი და არ იცოდა, საიდან დაეწყო საქმე. თავისი თავი მთლად უბედური ეგონა, ბედს კი ჯერ არ დაჰვიწყებოდა ის, ბედი ჯერ ისევე ცალის თვალთ მის-კენ იყურებოდა: შემთხვევას მისკენ მიჰყვანდა მისი მოუ-ლოდნელი მოკავშირენი, რომელთაც განეზრახათ მეფის და მის სპასალარის იორამის დალუბვა და რომელნიც ემზადე-ბოდნენ დედოფლის ხელით მოეწყვიტნათ ეს ნარი.

22

კარის კაცი გიორგი გოჩაშვილი, ერთი შეთქმულთა-განი, ამ ბოლოს ეამს სრულიად აღარ შორდებოდა მეფე როსტომის ამაღლას და თვალს ადევნებდა მეფის ყოველსავე ნაბიჯს, ის მარჯვედ შეეტყუა მტერს და დაიმსახურა მისი ნდობა. შეეცადა სააკაძესაც დამეგობრებოდა, ისიც დაებრმა-ვებინა, მაგრამ ვერ მიაძინა მისი მზირი თვალი. იორამს გუ-ლი უგრძობდა და თავის მხრივ თვალ-ყურს ადევნებდა გო-ჩაშვილს, ზომავდა მის თვითეულ ნაბიჯს და მოძრაობას.



ლოკუხინი

პოლიციის დეპარტამენტის ყოფილი დირე-ქტორი, რომელიც მთავრობის განკარგუ-ლებით დააპატიმრეს. მას აბრალდებენ აზუ-ფის გაცემას.

მეტადრე არ მოსწონდა იორამს გოჩაშვილის მეგო-ბრობა ევდემოზ ქათალი-კოსთან, რომელიც დაუ-ძინებელი მტერი იყო როს-ტომ მეფისა, თუმცა ეხ-ლა რიდე აფეარებინა და ეალერსებოდა მას. ჯერ-ჯერობით კი ჩუმად იყო სააკაძე, მეფეს არაფერს ატყობინებდა, დროს ელო-დდა. ბოლოს სააკაძემ ველარ მოითმინა და აგრ-ძნობინა გოჩაშვილს, რომ მეფის კარს ბრმა-ყრულ არ არიან, რომ აქაც ფნიხლობენ და ბევრი რამ იციან, ეს მოხდა სამების გზაზე, როცა იორამმა თითქო შემთხვევით წას-ძახა გოჩაშვილს, არსია-ნელის მეფესთან შერიგებამ

ეგრე ძლიერ რად ჩაგაფიქრა, გულის პასუხი არ გამოგი-  
მელაგნდესო.

შეკრთა გოჩაშვილი, როცა ეს სიტყვები გაიგონა სააკა-  
ძისაგან, შეიკუმშა, ავი თვალი გააყოლა მას და დაასკვნა  
ჩამოეშორებინა ის როგორმე მეფისათვის და, თუ შეიძლებო-  
და, დაეღუპნა კიდევც.

„თუ ეს კაცი არ მოვსპვით და არ ჩამოვიცალეთ გზიდან,  
მთლად დაირღვევა ჩვენი განზრახვა. სწორედ მიხვედრილია  
საიდუმლოს! მაშ რას ნიშნავს ესე მარჯვედ ნასროლი სიტყვა  
ან ორ-აზროვანი ლიმილი? ჩვენ შეთქმულებას ვამზადებთ  
და იქნება ჩვენვე გვაფლებენ გარს უფრო საშინელს წრეს შეთ-  
ქმულებისას. მაგრამ კიდევ ვინ უნდა იტოვდეს ეს ჩვენი გან-  
ზრახვა, ვინ გაგვცა? აქ, ამ სასახლეში ერთი მე ვიცი საი-  
დუმლო, ერთი ევდემოზ ქათალიკოზმა. არა! ტყუილი ეჭვე-  
ბია: ალბად უცაბედად წამოისროლა იორამმა სიტყვა“, გაი-  
ფიქრა გოგორგიმ, მაგრამ ვერ დაწყნარდა, შიში ვერ მოიშო-  
რა თავიდან.

დედოფალი რომ სათავისო კაცს ეძებდა განზრახვის  
ასასრულებლად, ის რომ მომხრეებს ათვალეირებდა, გოჩა-  
შვილიც ეძებდა მეფის კარს თავის მომხრეებს, რომ საბო-  
ლოოდ შებძოლებოდა სააკაძეს და გადაეგდო გზიდან, და ამ  
ძებნაში დედოფალს მიაპყრო თვალი.

„იორამ სააკაძემ ძლიერი მახე დაუგო მეფეს და ყვავი-  
ლებში დამალა იგი მახე. ვგონებ, კიდევ გააბა ხოსრო-მირ-  
ზა. მაგრამ ამ ბადის ქსელმა ჯერ დედოფალი უნდა მოაშ-  
თოს და ისე გააბედნიეროს მეფე. თუ ეს მოახერხა იორამმა,  
მაშინ ის უფრო დიდ ძალას მოიპოვებს მეფის კარს, შეუ-  
ზღუდავ გავლენას. ეს კი სრულებით სასურველი არ არის  
ჩვენთვის! მაშინ გამარჯვების იმედი აღარ უნდა ვიქონიოთ.  
ყველაზე პირველად კი განსაცდელში ჩავეარდები თითონ მე:  
ძალიან ვძულვარ იორამს და აღარცა მაღავს თავის სიძუ-  
ლილს“, ფიქრობდა გულჩახვეული გოჩაშვილი.

ღრმა ფიქრის შემდეგ რაღაცა აზრი გაირკვია გოჩაშვი-  
ლმა. სახე აეტკრიცა, თვალები ბოროტად აენტო და მუშტ  
მოღერებული დაემუქრა: „ეპეი, იორამ, ვალაღებულო იო-  
რამ! ნუ გგონია სხვებივით დამჯაბნო, ნუ გგონივარ სხვა-  
თა მებრძოლთა წესითა! მაშ გიორგი არა ვყოფილვარ გოჩა-  
შვილი, თუ შენივე კბილით შენი ხორცი არ გაგლეჯინო!“

მაგრამ გოჩაშვილი მაშინვე მიხვდა, რომ ამისი თქმა  
უფრო ადვილი იყო, ვიდრე აღსრულება და ისევ ჩაფიქრდა.

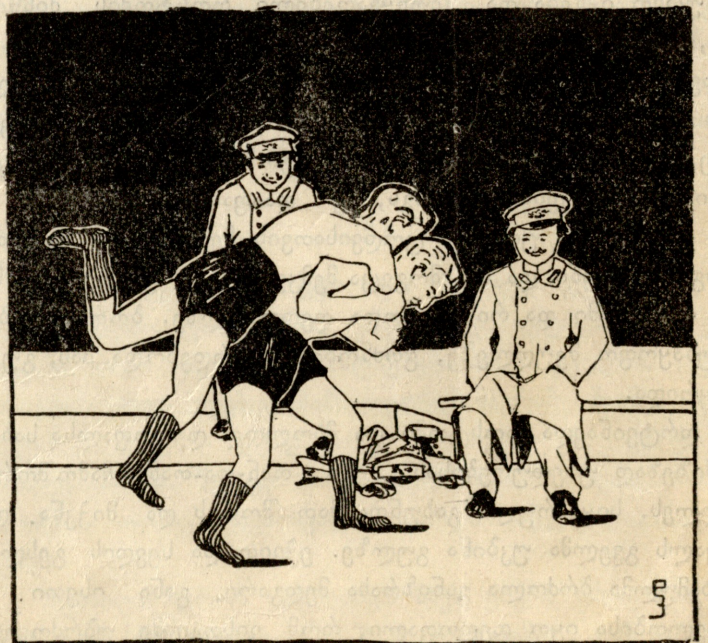
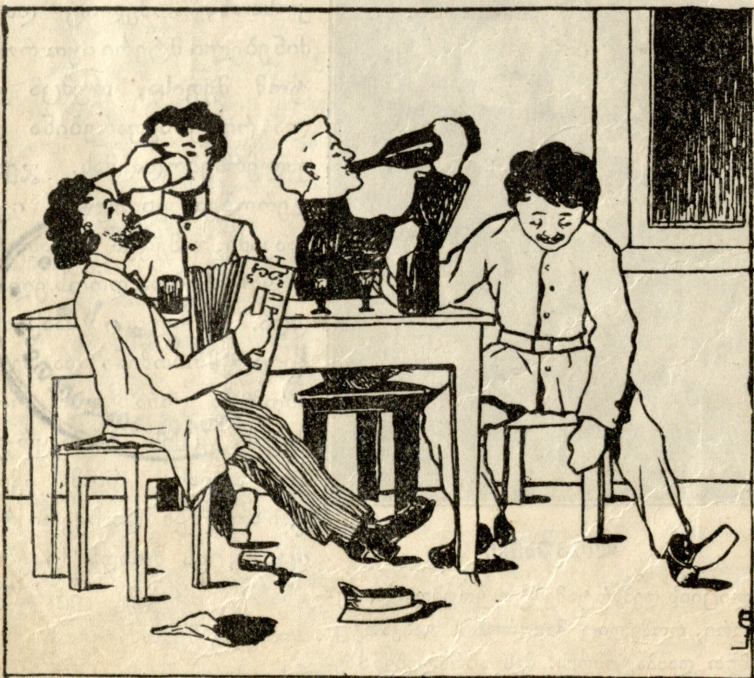
„კარგი — განაგრძო ფიქრი გოჩაშვილმა:— დედოფალს რომ  
შევატყობინო და განუმარტო, როგორ გაასინჯა და მოაწო-  
ნა არსიანელის ქალი მეფეს და რა განსაცდელი წარმოსდგ-  
ება აქედან დედოფლისათვის, მაშინ დავიხსნი მას დიდს  
უბედურობისაგან და დავიმეგობრებ. დედოფალი უპირველე-  
სად ეცდება ჩამოაშოროს იორამი სამეფო ტახტს და დაღუ-  
პოს. ჩემთვის, ჩვენთვის ყველაზე საჭირო ეს არის, რადგან  
მანამ იორამი სასახლეშია, ჩვენ ვერ მოვახერხებთ ჩვენის  
განზრახვის აღსრულებას. თანაც დედოფალი უნებლიეთ ჩვენ  
დაგვიანლოვდება და ამით ძალიან ვისარგებლებთ... ეს ესე,  
მაგრამ დედოფალი რომ ძლიერ აღელდეს, თავი ვერ შეიმაგ-  
როს და უდროოთ გამცეს, ან რომ ვერ მოახერხოს იორა-  
მის დამხობა, ან გულგრილად რომ მიიღოს ჩემი მოხსენება  
და არც კი შეუდგეს ცდას. მაშინ მთლად დავიღუპები, მა-  
შინ დაიღუპება ჩვენი დიადი განზრახვაც. არა, ძნელი საქმეა  
ეს, არ შეიძლება არ შევეკითხო ქათალიკოზს. ევდემოზი  
სულის ჩამდგმელია ამ შეთქმულებისა და უფრო აზრიანი  
კაცი. ბატონმა თეიმურაზმაც ხომ ისე ბრძანა, ევდემოზის  
დაუკითხავად ნურას დაიწყებოთ. უნდა ვამცნო ქათალიკოზს.

დაასკვნა ეს გიორგი გოჩაშვილმა და ეახლა ქათალი-  
კოზს. ყველაფერი მოახსენა. ევდემოზი ძალიან ჩააფიქრა ამ  
მოხსენებამ.

— დიდ მნიშვნელოვან საქმეს შესდგომია იორამ სააკა-  
ძე,— ბრძანა მან! — მეფის განქორწინებას და არსიანელის ქალ-  
ზე ჯვარის დაწერას არა სასურველი შედეგები მოჰყვება  
ბატონ თეიმურაზისათვის! ჯერ ერთი, რომ მთელი საბარა-  
თიანო მიემხრობა როსტომს და მისი ერთგული შეიქმნება,  
რადგან ხრამ-ალგეთის ხეობაში ერთი არსიანელიდა იყო  
როსტომის მოწინააღმდეგე, თუმცა თეიმურაზის ერთგულ  
მომხრედაც არ ითვლებოდა ის. გარდა ამისა ამ ახალმა ქორ-  
წინებამ შეიძლება შესძღვნას მეფეს მემკვიდრე და სამუდ-  
ამოდ გამოსწიროს ტახტი თეიმურაზს და მის შთამომავლო-  
ბას. თვით შეთქმულების მსვლელობაც დიდ განსაცდელში  
ჩავეარდნილა: რაკი სააკაძეს ალლო აუღია, რაკი მიმხვდარა  
ის შეთქმულების არსებობას, უთუოდ დავგლუპავს შეთქმუ-  
ლებს, ჩაშლის ჩვენ დაწყობილებას და გააქარწყლებს თეიმუ-  
რაზის იმედებს, — სთქვა ქათალიკოზმა და დასთანხმდა გოჩა-  
შვილს, რომ მას მოეხსენებინა დედოფლისათვის საქმის ვითა-  
რება და აეზავთებინა იგი იორამ სააკაძეს წინააღმდეგ.

(შემდეგი იქნება)

ვ. ბარნოვი



როგორ ატარებს დროს ჩვენი ახალგაზრდობა